

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Alesa przeciwko Komisji**(Sprawa T-99/14)**

(2014/C 102/62)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Alesa Srl (Chieti, Włochy) (przedstawiciel: N. Giampaolo, avvocato)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem wstępnym i zapobiegawczym, zawieszenie udzielenia konsorcjum, na czele którego stoi GIZ GmbH nr DCI ASIE/2013/329 453, zamówienia nr CI-ASIE/2013/329 453 przez Komisję Europejską na rzecz państwa będącego beneficjentem – Chińskiej Republiki Ludowej – opublikowanego w dniu 3 grudnia 2013 r., o wartości 9 304 400 EUR;
- co do meritum, uwzględnienie skargi z powodów w niej przedstawionych i w konsekwencji stwierdzenie nieważności udzielenia konsorcjum, na czele którego stoi GIZ GmbH nr DCI ASIE/2013/329 453, zamówienia nr CI-ASIE/2013/329 453 przez Komisję Europejską na rzecz państwa będącego beneficjentem, Chińskiej Republiki Ludowej, opublikowanego w TED [(Tenders Electronic Daily), internetowej wersji „Suplementu do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej” poświęconej przetargom publicznym] z dnia 3 grudnia 2013 r., o wartości 9 304 400 EUR;
- co do meritum, nakazanie Komisji Europejskiej naprawienia szkód poniesionych przez skarżącą, osobiście oraz na szkodę członków Consorzio Sharewich, z różnych powodów wskazanych w skardze, w wysokości 900 tys. EUR lub w kwocie, jaką Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą tytułem odszkodowania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez skarżącą;
- zgodnie z art. 277 TFUE i ze skutkami w nim przewidzianymi, dokonanie oceny zgodności lub niezgodności z prawem art. 266 ust. 1 zasad stosowania rozporządzenia finansowego [rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012] i art. 2.4.13 PRAG 2013 (Praktycznego przewodnika procedur zawierania umów dla zewnętrznych działań UE) w odniesieniu do innych uregulowań w dziedzinie zarządzania zamówieniami publicznymi i ich udzielania, w zakresie, w jakim po uchyleniu ogłoszonego przetargu, niezależnie od wartości umowy i w wypadku przekroczenia przez nią progu określonego przez obowiązujące przepisy, została przewidziana możliwość rozpoczęcia przez instytucję zamawiającą bezpośrednich negocjacji z jednym lub więcej oferentów bez wcześniejszego powiadomienia pozostałych oferentów wykluczonych z bezpośrednich negocjacji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko postępowaniu przetargowemu dotyczącemu zamówienia (Contract Award) nr DCI-ASIE/2013/329-453 udzielonego przez Komisję Europejską konsorcjum GIZ GmbH, wszczętemu ogłoszeniem publicznym nr 2012/S 223-366462, którego przedmiotem jest świadczenie usług wsparcia technicznego na rzecz ministerstwa rozwoju miast i obszarów wiejskich (MOHURD) Chińskiej Republiki Ludowej w celu przekazania najlepszych praktyk europejskich w zakresie polityki rozwoju miast oraz ograniczenia emisji gazu i efektu cieplarnianego (projekt „Zrównoważony rozwój miast. Partnerstwo ekologicznych miast Europy i Chin”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012, jego błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrecyjnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority);

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 2.4.13 PRAG 2013, jego błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrecyjnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority);
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad jawności przewidzianych w art. 15 TFUE i w art. 298 TFUE, a także w art. 102 ust. 1 (zasad dotyczących zamówień publicznych) i w art. 112 ust. 1 (zasad równego traktowania i jawności) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, ich błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrecyjnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority);
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia kluczowych zasad przewidzianych w dyrektywie 2004/18/WE i innych szczegółowych odniesień zawartych w tej dyrektywie, dotyczących zarządzania zamówieniami publicznymi na usługi i ich udzielania, ich błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrecyjnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-122/14)

(2014/C 102/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: S. Fiorentino, avvocato dello Stato, i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej nr C(2013) 8681 wersja ostateczna z dnia 9 grudnia 2013 r., w której, w wykonaniu wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 17 listopada 2011 r. w sprawie C-496/09, Komisja nakazała Republice Włoskiej zapłatę sumy 6 252 000 EUR tytułem okresowej karty pieniężnej.

Zaskarżona decyzja odnosi się do drugiego półrocza opóźnienia, czyli okresu od dnia 17 maja do dnia 17 listopada 2012 r.

Na poparcie skargi rząd włoski podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi TFUE, jak również naruszenia wyroku podlegającego wykonaniu w odniesieniu do wierzytelności przysługujących wobec przedsiębiorstw, którym umożliwiono zawarcie układu w ramach postępowania upadłościowego („concordato preventivo”) lub które poddano zarządowi przymusowemu („amministrazione concordata”).

W powyższym względzie podnosi się, że w decyzji nie odliczono od pomocy podlegającej zwrotowi w momencie upływu półrocznego okresu odniesienia wierzytelności przysługujących wobec niewypłacalnych lub objętych postępowaniem upadłościowym przedsiębiorstw będących dłużnikami, które to wierzytelności zostały zgłoszone w ramach odpowiednich postępowań, mimo że zdaniem rządu włoskiego chodzi tu o wierzytelności, w celu odzyskania których państwo członkowskie dołożyło wszelkiej koniecznej staranności, w związku z czym powinny one zostać wyłączone z kwoty pomocy, która podlega zwrotowi zgodnie z wyrokiem podlegającym wykonaniu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) oraz nieprawidłowego zastosowania art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1).